

Sygn. akt XII C 951 / 18 (poprzednio I C 2214 / 17)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu XII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Krzysztof Rudnicki**

Protokolant: **Iga Witkowska**

po rozpoznaniu w dniu 20.11.2020 r.

we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko **K. S.**

o zapłatę

I. umarza postępowanie w sprawie w zakresie przekraczającym żądanie zapłaty 220.000 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości położonej przy ul. (...) we W., objętej księgą wieczystą nr (...);

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej **10.817 zł** kosztów procesu.

XII C 951 / 18 (poprzednio I C 2214 / 17)

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. S. 220.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.09.2016 r. do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że w dniu 17.10.2016 r. nabył od cedenta – (...) S.A. w W. wierzytelność wobec pozwanej opiewającą na kwotę 1.108.461,41 zł z tytułu kredytu udzielonego pozwanej na podstawie umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 12.12.2007 r. Zabezpieczeniem wierzytelności jest hipoteka umowna kaucyjna do kwoty 915.000 zł ustanowiona na należącej do pozwanej nieruchomości położonej przy ul. (...), KW nr (...). Wobec naruszenia postanowień umowy i braku spłaty przez pozwaną wymagalnej należności (...) S.A. wystawił w dniu 19.02.2013 r. BTE nr (...) na łączną kwotę 815.282,78 zł.

Na kwotę objętą cesją składają się:

- 773.829,28 zł pozostałej do uregulowania kwoty kapitału,
- 330.773,82 zł odsetek umownych naliczonych przez cedenta na dzień 31.08.2016 r.,
- 3.858,31 zł kosztów poniesionych przez cedenta w związku z dochodzeniem należności od pozwanej.

Powód dochodzi od pozwanej zapłaty jedynie części należności, obejmującej część kapitału w kwocie 220.000 zł wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia następującego po dniu ustalenia przez cedenta salda wierzytelności przysługujących wobec pozwanego, tj. od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 30.08.2017 r., I Nc 975/17, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nakazał pozwanej K. S., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) w W. 220.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 01.09.2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 2.750 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 7.217 zł.

Pozwana K. S. złożyła sprzeciw od tego nakazu zapłaty, w którym wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia oraz zakwestionowała wysokość i sposób wyliczenia dochodzonej kwoty.

Podniosła, że powód dochodzi wypłaty określonej kwoty w złotych polskich, natomiast umowa kredytu stanowiąca pierwotną podstawę roszczenia powoda waloryzowana była we frankach szwajcarskich. Zatem roszczenie dochodzone w tym procesie należy uznać za nieudowodnione.

W piśmie procesowym z dnia 29.01.2018 r. powód podtrzymał żądanie pozwu.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, powołał się na zabezpieczenie hipoteczne kredytu na nieruchomości objętej KW nr (...) i treść art. 77 ukwh, wskazując, że nawet ewentualne przedawnienie wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie pozostaje irrelevantne dla rozstrzygnięcia, a to z uwagi na fakt, iż wierzytelność objęta żądaniem pozwu została zabezpieczona hipoteką kaucyjną do kwoty 915.000 zł. Pozwana odpowiada jako dłużnik osobisty i rzeczowy.

Odnosząc się do zarzutu niewykazania sposobu wyliczenia wierzytelności powód podniósł, że kwota uruchomionego kapitału wynosiła 285.567,16 CHF, od dnia zawarcia umowy kredytu dokonane zostały spłaty, z czego na kapitał przypadło 31.266,88 CHF, a na odsetki umowne 23.814,93 CHF. W następstwie rozwiązania umowy na skutek wypowiedzenia cedent złożył do (...) S.A. wniosek o wypłatę odszkodowania z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu. Postępowanie zakończyło się ostatecznie wypłatą na rzecz Banku odszkodowania, z czego na kapitał została zaliczona kwota 32.962,32 CHF. Ostatecznie kapitał pozostały do spłaty wynosi 221.337,96 CHF. Powód dochodzi od pozwanej jedynie części należności, obejmującej część kapitału w kwocie 220.000 zł.

W piśmie procesowym z dnia 19.03.2018 r. pozwana podtrzymała zgłoszone wcześniej zarzuty przedawnienia i niewykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

Na rozprawie w dniu 05.11.2019 r. pozwana złożyła załącznik do protokołu, w którym podniosła, że z wpisu hipoteki kaucyjnej nie wynika domniemanie wierzytelności. Zarzuciła, że z umowy sprzedaży wierzytelności nie wynika, aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec pozwanej. Powód dołączył załącznik do umowy, w którym zawarte są dane pozwanej, ale brak jest łącznika pomiędzy tym wykazem a umową. Podtrzymała zarzut niewykazania wierzytelności. Wskazała, że otrzymała kredyt w kwocie 610.000 zł. Zobowiązania były pokrywane z rachunku bankowego pozwanej. Pozwana zapewniała odpowiednie środki pieniężne na rachunku, a bank przeprowadzał przeliczenie tych środków odpowiednio do zasad waloryzacji wprowadzonych w umowie, tj. według jednostronnie ustalanego przez siebie kursu sprzedaży. Pozwana zarzuciła, że w umowie stosowane były klauzule niedozwolone w stosunkach z konsumentami. Bank dokonywał przeliczeń po ustalanych przez siebie kursach. Pozwana została także obciążona licznymi dodatkowymi opłatami i składkami. Kryteria ustalania wartości wskazanych w tabelach kursowych nie są obiektywne i nie były znane pozwanej. Pozwana nie miała możliwości zweryfikowania metody i poprawności wyliczenia rat, którymi ją obciążono. Zapisy umowy z dnia 12.12.2007 r. nie stanowiły przedmiotu indywidualnego uzgodnienia pomiędzy bankiem a pozwaną, nie podlegały również żadnym negocjacjom. Umowa nr (...) należy do umów adhezyjnych, bank posługiwał się wzorcem umownym. Pozwana nie miała żadnego wpływu na

treść postanowień umownych. Został jej przedstawiony przygotowany wcześniej szablon umowy. Klauzule umowy dotyczące ustalenia wysokości zadłużenia oraz zobowiązania do spłaty rat w przeliczeniu według kursów walut ustalanych w Tabeli banku są powszechnie uznawane za niedozwolone z uwagi na wynikające z nich uprawnienie przedsiębiorcy do jednostronnego kształtowania wysokości zobowiązania.

Na rozprawie w dniu 03.11.2019 r. oraz w piśmie procesowym z dnia 03.12.2019 r. (k. 494-497) powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o zasądzenie od pozwanej 220.000 zł z zastrzeżeniem prawa pozwanej do powoływania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jej odpowiedzialności do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków prowadzi księgę wieczystą nr (...), do wysokości ustanowionej tam hipoteki umownej kaucyjnej na rzecz powoda w kwocie 915.000 zł, a także o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu; w pozostałym zakresie cofnął pozew, zrzekając się roszczenia.

Powód podniósł, że umowa kredytu, z której wywodzi swoje roszczenie, nie pozostaje w obrocie prawnym od ponad 7 lat, z uwagi na jej wypowiedzenie przez Bank. Wobec tego nie zachodzą podstawy do jej unieważnienia i eliminowania z dalszego obrotu.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny.

K. S. zamierzała zaciągnąć kredyt na zakup nieruchomości i dokończenie prac remontowych. Doradca kredytowy przedstawił jej oferty różnych banków, w tym ofertę kredytu indeksowanego do CHF z (...) S.A. jako najkorzystniejszą.

/ dowód: zeznania pozwanej K. S. – e-protokół z dnia 06.03.2020 r. 00:00:58-00:31:51

k. 503-506 /

W dniu 12.12.2007 r. (...) S.A. w W. Oddział Bankowości Detalicznej w Ł. (zwany dalej (...)) oraz K. S. zawarli umowę o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem CHF nr (...).

Kredyt był przeznaczony na sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym lokalu mieszkalnego nr (...) we W. przy ul. (...) (o wartości 591.000 zł), refinansowanie nakładów własnych poniesionych na zakup lokalu, pokrycie opłat związanych z udzieleniem kredytu, pokrycie kosztów prac remontowych w lokalu oraz pokrycie składki ubezpieczenia spłaty kredytu w zakresie utraty pracy oraz poważnego zachorowania (§ 1 ust. 1 oraz § 2 ust. 1-5).

Bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 610.000 zł waloryzowanego kursem CHF (§ 1 ust. 2 i 3).

Kwota kredytu wyrażona w walucie waloryzacji na dzień 03.12.2007 r. według kursu kupna waluty z tabeli kursowej (...) S.A. wynosiła 285.153,32 CHF (§ 1 ust. 3A). Kwota kredytu wyrażona w CHF miała zostać określona na podstawie kursu kupna waluty w CHF w tabeli kursowej (...) S.A. z dnia i godziny uruchomienia kredytu (§ 1 ust. 3A).

Okres kredytowania wynosił 276 miesięcy – do dnia 17.12.2037 r. (§ 1 ust. 4 oraz § 7 ust. 2).

Kredyt miał być spłacany w równych ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych 17 dnia miesiąca (§ 1 ust. 5 i 6).

Prowizja Banku wynosiła 2,00 % kwoty kredytu, tj. 12.200 zł (§ 1 ust. 7).

Na dzień wydania decyzji kredytowej oprocentowanie kredytu wynosiło 3,68 %, marża Banku wynosiła 0,90 %; w okresie ubezpieczenia pomostowego kredytu w (...) S.A. oprocentowanie kredytu ulegało podwyższeniu o 1,50 p.p. i wynosiło 5,18 %; oprocentowanie dla należności przeterminowanych wynosiło 7,38 % (§ 1 ust. 8 i 9).

Zbywcą nieruchomości był M. B. (1) (§ 1 ust. 10).

Zabezpieczenie kredytu stanowiły (§ 3 ust. 1-5):

1. hipoteka kaucyjna do kwoty 915.000 zł ustanowiona na lokalu przy ul. (...) we W.;

2. przelew na rzecz (...) praw z umowy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości obciążonej hipoteką;

3. ubezpieczenie niskiego wkładu własnego w (...) S.A. na 36-miesięczny okres ubezpieczenia; kredytobiorca upoważnił (...) do pobrania środków tytułem zwrotu kosztów ubezpieczenia w wysokości 3,50 % różnicy pomiędzy wymaganym wkładem własnym kredytobiorcy a wkładem wniesionym faktycznie przez kredytobiorcę, tj. 4,802 zł, oraz zwrotu kosztów z tytułu kontynuacji ubezpieczenia z rachunku kredytobiorcy;

4. przelew praw z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia na życie;

5. przelew praw z tytułu umowy grupowego ubezpieczenia spłaty kredytu w zakresie utraty pracy oraz poważnego zachorowania.

Zabezpieczenie kredytu na okres przejściowy – do czasu ustanowienia hipoteki – stanowiło ubezpieczenie spłaty kredytu w (...) S.A. (§ 3 ust. 6).

Termin przedstawienia odpisu z prawomocnie wpisaną hipoteką na rzecz Banku upływał w dniu 15.06.2008 r. (§ 3 ust. 7).

Wypłata kredytu obejmowała (§ 5):

- 543.000 zł zgodnie z przedstawionym aktem notarialnym,

- 15.000 zł tytułem refinansowania nakładów własnych kredytobiorcy,

- 9.850 zł tytułem pokrycia opłat związanych z udzieleniem kredytu,

- 33.000 zł na prace remontowe w lokalu,

- 9.150 z tytułem pokrycia składki ubezpieczenia spłaty kredytu w zakresie utraty pracy oraz poważnego zachorowania.

Spłata kredytu miała następować na podstawie nieodwołanego zlecenia przelewu z rachunku nr (...) (§ 6).

Uruchomienie kredytu miało nastąpić jednorazowo po spełnieniu następujących warunków (§ 7 ust. 1 w zw. z § 4 ust. 2):

1) podpisaniu umowy,

2) uiszczeniu przez kredytobiorcę wpłaty z tytułu prowizji,

3) ustanowieniu prawnych zabezpieczeń spłaty kredytu,

4) złożeniu oświadczenia o poddaniu się egzekucji przez ewentualnych poręczycieli,

5) przedstawieniu aktu notarialnego umowy sprzedaży.

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej (§ 9 ust. 1).

Wysokość zmiennej stopy procentowej w dniu wydania decyzji kredytowej ustalona została jako stawka bazowa LIBOR 3M z dnia 27.09.2007 r. wynosząca 2,78 %, powiększoną o stałą w całym okresie kredytowania marżę Banku w wysokości 0,90 % (§ 9 ust. 2).

(...) miał co miesiąc dokonać porównania aktualnie obowiązującej stawki bazowej ze stawką bazową ogłaszaną przedostatniego dnia poprzedniego miesiąca i dokonać zmiany wysokości oprocentowania kredytu w przypadku

zmiany stawki bazowej LIBOR 3M o co najmniej 0, 10 p.p. (§ 9 ust. 3) oraz sporządzić i wysłać harmonogram spłat określający nową wysokość rat spłaty kredytu (§ 9 ust. 5).

Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty kapitału wraz z odsetkami miesięcznie w ratach kapitałowo-odsetkowych w terminach i kwotach zawartych w harmonogramie spłat (§ 10 ust. 1).

Harmonogram spłat kredytu stanowił załącznik nr 1 i integralną część umowy i był doręczany kredytobiorcy listem poleconym w terminie 14 dni od daty uruchomienia kredytu; harmonogram sporządzany był w CHF (§ 10 ust. 2).

Raty kapitałowo-odsetkowe płatne były do 17 dnia miesiąca, z tym że pierwsza rata płatna była po co najmniej 28 dniach od daty uruchomienia kredytu, nie później jednak niż po 61 dniach od daty uruchomienia kredytu (§ 10 ust. 3).

Raty kapitałowo-odsetkowe miały być spłacane w złotych po uprzednim przeliczeniu ich według kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50 (§ 10 ust. 4).

Kredytobiorcy byli przy tym uprawnieni do dokonania wcześniejszej spłaty całości lub części kredytu, za co (...) nie pobierał prowizji (§ 12 ust. 1 i 2).

W przypadku naruszenia przez kredytobiorcę warunków umowy, a w szczególności w przypadku, gdy (§ 14 ust. 1):

1) w terminie określonym w umowie nie dokonał spłaty raty kapitałowo-odsetkowej lub części raty kapitałowo-odsetkowej lub

2) w umówionym terminie nie dokonał spłaty należnych (...) prowizji, opłat i innych należności,

(...) mógł podjąć działania upominawcze z wypowiedzeniem umowy włącznie.

(...) miał prawo wypowiedzieć Umowę również w przypadku (§ 14 ust. 2):

1) złożenia fałszywych dokumentów, oświadczeń lub danych stanowiących podstawę udzielenia kredytu,

2) zagrożenia terminowej spłaty kredytu z powodu złego stanu majątkowego kredytobiorcy,

3) znacznego obniżenia realnej wartości złożonego zabezpieczenia, o ile kredytobiorca nie ustanowił dodatkowego zabezpieczenia kredytu,

4) zbycia przez Kredytobiorcę nieruchomości,

5) naruszenia przez Kredytobiorcę innych warunków i obowiązków określonych w umowie.

Okres wypowiedzenia umowy wynosił 30 dni i liczony był od dnia doręczenia wypowiedzenia kredytobiorcy (§ 14 ust. 3).

Następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia wszelkie zobowiązania wynikające z umowy stawały się wymagalne i kredytobiorca zobowiązany był do niezwłocznej spłaty wszystkich wymagalnych należności (§ 14 ust. 4).

Z chwilą wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego / wytoczenia powództwa (...) dokonywał przeliczenia wierzytelności na złote po kursie sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) S.A. z dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego lub wytoczenia powództwa (§ 15 ust. 4).

Kredytobiorca oświadczył, że (§ 29):

1. został dokładnie zapoznany z kryteriami zmiany stóp procentowych kredytów obowiązujących w (...) oraz zasadami modyfikacji oprocentowania i w pełni je akceptuje;

2. został dokładnie zapoznany z warunkami udzielania kredytu złotowego waloryzowanego kursem waluty obcej, w tym w zakresie dotyczących spłaty kredytu i w pełni je akceptuje; jest świadomy tego, że z kredytem waloryzowanym związane jest ryzyko kursowe, a jego konsekwencje wynikające z niekorzystnych wahań kursu złotego wobec walut obcych mogą mieć wpływ na wzrost kosztów obsługi kredytu.

Kiedy pozwana stawiała się do Banku w celu zawarcia umowy, dokument by już przygotowany do podpisu. Nie były prowadzone negocjacje dotyczące postanowień umowy kredytu, treść umowy nie była modyfikowana.

Bank nie przedstawił pozwanej zasad ustalania kursów walut.

/ dowód: umowa kredytu nr (...) z dnia 12.12.2007 r. – k. 42-46 i 129-133; zeznania

pozwanej K. S. – e-protokół z dnia 06.03.2020 r. 00:00:58-00:31:51 k. 503-

506 /

Kredyt został uruchomiony w dniu 17.12.2007 r. w kwocie 610.000,01 zł, która to kwota została przeliczona na kwotę 285.567,16 CHF.

Pozwana otrzymywała harmonogramy spłaty, wskazujące na wysokość rat wyrażonych w CHF. Dzień przed terminem płatności sprawdzała kursy na stronie Banku i dokonywała wpłaty na rachunek. Czasami wpłacała ratę zbliżoną do raty z poprzedniego miesiąca.

Od dnia 17.12.2017 r. do dnia 04.09.2012 r. pozwana spłaciła na rzecz (...) S.A. 158.140,72 zł oraz od dnia 27.03.2013 r. do dnia 30.12.2013 r. spłaciła dodatkowo 56,76 zł.

/ dowód: historia kredytu – k. 243-252; historia operacji na rachunku kredytowym – k. 253-264;

zeznania pozwanej K. S. – e-protokół z dnia 06.03.2020 r. 00:00:58-00:31:51

k. 503-506 /

Wyrokiem z dnia 06.03.2012 r., I C 494/11, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zasądził od (...) S.A. na rzecz K. S. 11.949,22 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19.07.2011 r. do dnia zapłaty oraz 3.015 zł kosztów procesu tytułem zwrotu nienależnego świadczenia w postaci składki z tytułu ubezpieczenia niskiego wkładu własnego wobec abuzywności postanowień umowy kredytu w tym zakresie.

Wyrokiem z dnia 13.08.2012 r., II Ca 723/12, Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację pozwanego Banku od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 06.03.2012 r., I C 494/11.

/ dowód: wyrok SR z dnia 06.03.2012 r., I C 494/11 – k. 166-173; wyrok SO z dnia 13.08.2012 r.,

II Ca 723/12 – k. 174-180; akta sprawy I C 494/11 /

Pismem z dnia 18.05.2012 r., doręczonym dnia 31.05.2012 r., (...) S.A. skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych płatności na rachunku kredyt na cele mieszkaniowe (...) nr (...), w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy, wskazując, że wymagalne należności na dzień sporządzenia wezwania wynoszą:

- kapitał – 2.189,06 CHF,

- odsetki od kapitału – 579,30 CHF,

- opłaty i prowizje Banku – 0,00 CHF,

tj. łącznie 2.768,36 CHF.

Bank wskazał, że w przypadku braku spłaty w terminie pismo należy traktować jako wypowiedzenie umowy, a całkowita kwota zobowiązania na dzień sporządzenia wezwania wynosi 255.455,52 CHF.

/ dowód: pismo z dnia 18.05.2012 r. – k. 47 i 134; potwierdzenie odbioru – k. 148-149 /

W dniu 19.02.2013 r. (...) S.A. w W. Oddział Detaliczny w Ł. w dniu wystawił przeciwko dłużnikowi K. S. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) na łączną kwotę 815.282,78 zł – z tytułu umowy o kredyt hipoteczny nr (...) z dnia 12.12.2007 r. – obejmującą:

1) 773.886,04 zł należności głównej,

2) 41.396,74 zł odsetek umownych od zadłużenia przeterminowanego naliczonych od należności głównej za okres od 18.02.2012 r. do 19.02.2013 r. według stopy procentowej w wysokości 11,01 % w skali roku,

wraz z dalszymi odsetkami ustawowymi w wysokości 13 % w stosunku rocznym naliczanymi od następnego dnia po wystawieniu tytułu do całkowitej spłaty zadłużenia.

/ dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) z dnia 19.02.2013 r. – k. 48 i 135 /

W dniu 03.12.2013 r. (...) S.A. w W. Oddział Bankowości Detalicznej w Ł. złożył do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 19.02.2013 r.

Postanowieniem z dnia 21.01.2014 r., XIV Co 2483/13, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) wystawionemu w dniu 19.02.2013 r. przez wierzyciela (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi K. S..

Tytuł wykonawczy został wydany wierzycielowi w dniu 20.01.2014 r.

/ dowód: postanowienie z dnia 21.01.2014 r., XIV Co 2483/13 – k. 49; akta sprawy XIV Co

2483/13 /

W dniu 14.03.2014 r. (...) S.A. w W. (uprzednio (...) S.A.) wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia P. P. o przeprowadzenie postępowania egzekucyjnego na podstawie BTE z dnia 19.02.2013 r.

Wierzyciel wniósł o przeprowadzenie egzekucji z nieruchomości dłużniczki stanowiącej lokal mieszkalny przy ul. (...) we W. poprzez przyłączenie się do już wszczętej egzekucji z tej nieruchomości, a także o przeprowadzenie egzekucji z wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń uzyskiwanych od pracodawcy, rachunków bankowych, wierzytelności i ruchomości.

/ dowód: wniosek z dnia 11.03.2014 r. – k. 231-232; akta sprawy KM 1328/14 /

Wyrokiem z dnia 17.11.2014 r., I C 810/14, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia zasądził od pozwanej K. S. na rzecz powoda (...) S.A. w W. 119.659,89 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24.03.2014 r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda 9.600 zł kosztów procesu.

/ dowód: wyrok SR z dnia 17.11.2014 r., I C 810/14 – k. 488 /

W dniu 27.10.2016 r. (...) S.A. w W. oraz (...) w W. zawarli – w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi – umowę przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji.

Bank przeniósł na Fundusz wymagalne wierzytelności pieniężne, wynikające z kredytów zabezpieczonych hipoteką. Przeniesienie miało nastąpić w dniu 02.11.2016 r. pod warunkiem zawieszającym zapłaty przez Fundusz ceny.

W załączniku nr (...) do umowy – Wykazie wierzytelności została wymieniona wierzytelność wobec K. S., wynikająca z kredytu udzielonego pozwanej na podstawie umowy nr (...) z dnia 12.12.2007 r., opiewająca w dacie cesji na łączną kwotę 1.108.461,41 zł, obejmującą:

- 773.829,28 zł tytułem pozostałej do uregulowania kwoty kapitału, ujętej w treści Bankowego Tytułu Egzekucyjnego nr (...) z dnia 19.02.2013 r.,
- 330.773,82 zł tytułem odsetek umownych naliczonych do dnia 31.08.2016 r.,
- 3.858,31 zł tytułem kosztów poniesionych przez cedenta w związku z dochodzeniem należności od pozwanej.

W dniu 08.11.2016 r. cedent złożył oświadczenie, że otrzymał od Funduszu kwotę stanowiącą cenę z tytułu nabycia wierzytelności objętych cesją.

/ dowód: umowa przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji z dnia 27.10.2016 r. z

załącznikami – k. 9-15 i 94-128; oświadczenie cedenta z dnia 08.11.2016 r. o zapłacie

ceny sprzedaży z dnia 08.11.2016 r. – k. 16 i 102 /

Pismami z dnia 18.11.2016 r. powód skierował do pozwanej zawiadomienie o przelewie wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty 1.120.185,45 zł.

Pismem z dnia 13.12.2016 r. powód ponownie skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty.

/ dowód: pisma z dnia 18.11.2016 r. z załącznikami i potwierdzeniem nadania – k. 60-63 i 137-

139; wezwanie do zapłaty z dnia 13.12.2016 r. z załącznikami i potwierdzeniem nadania

– k. 64-67 i 140-142 /

W księdze wieczystej nr (...) prowadzonej dla lokalu mieszkalnego przy ul. (...) we W. wpisane są:

- w dziale II – prawo własności na rzecz K. S. – na podstawie umowy sprzedaży z dnia 14.12.2007 r., rep. (...),

- w dziale IV – hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 915.000 zł z tytułu kredytu, odsetek, prowizji oraz innych kosztów i należności, z terminem spłaty do 17.12.2037 r., zabezpieczająca kredyt w wysokości 610.000 z udzielony K. S. umową nr (...) – na rzecz (...) w miejsce (...) S.A. Oddziału Bankowości Detalicznej w Ł. (M.) – na podstawie oświadczenia Banku z dnia 14.12.2007 r. oraz wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 18.01.2016 r.

/ dowód: wydruk elektronicznej KW nr (...) – k. 54-58, k. 182-214; zawiadomienie

– k. 59 i 136 /

W dniu 09.12.2016 r. w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzycieli: (...) sp. z o.o. we W., (...) S.A. w W., B. B. i N. B., (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi K. S., KM 3512/13, prowadzonej pod nadzorem Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia, VII Co 107/16, odbyła się licytacja nieruchomości pozwanej położonej przy ul. (...) we W., podczas której (...) S.A. w T. zaoferowała najwyższą cenę.

Postanowieniem z dnia 23.05.2017 r., VII Co 107/16, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia udzielił (...) S.A. przybicia nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) we W..

Postanowieniem z dnia 06.02.2018 r., VII Co 107/16, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia przysądził na rzecz (...) S.A prawo własności nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) we W..

Na skutek zażalenia wierzycieli B. B. i N. B. postanowieniem z dnia 20.08.2018 r., II Cz 976/18, Sąd Okręgowy we Wrocławiu uchylił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 06.02.2018 r.

Postanowieniem z dnia 13.08.2019 r., VII Co 107/16, Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia ponownie przysądził na rzecz (...) S.A prawo własności nieruchomości lokalowej położonej przy ul. (...) we W..

/ dowód: protokół licytacji z dnia 09.12.2016 r., VII Co 107/16 – k. 221-222; postanowienie z dnia

23.05.2017 r., VII Co 107/16 – k. 223-224; postanowienie z dnia 23.05.2017 r., VII Co

107/16 – k. 225-226; zażalenie z dnia 05.03.2018 r. – k. 229-230; postanowienie z dnia

13.08.2019 r. VII Co 107/16 – k. 461-462 /

Pismem z dnia 08.02.2017 r., nadanym dnia 14.02.2017 r., powód skierował do Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu wniosek o zawezwanie pozwanej do próby ugodowej poprzez zapłatę 1.132.206,31 zł.

Pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone przez Sąd, w związku z czym do zawarcia ugody nie doszło.

/ dowód: wniosek o zawezwanie do próby ugodowej z dnia 08.02.2017 r. – k. 68-70 i 143-145;

protokół posiedzenia z dnia 06.04.2017 r., IX Co 26/17 – k. 71; akta sprawy IX Co 26/

17 /

Postanowieniem z dnia 04.09.2017 r., KM 1328/14, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu P. P. – na podstawie art. 825 pkt 1 kpc umorzyła postępowanie egzekucyjne w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) S.A. w W. przeciwko dłużnikowi K. S. na podstawie BTE z dnia 19.02.2013 r., zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 20.02.2014 r.

/ dowód: postanowienie z dnia 04.09.2017 r., KM 1328/14 – k. 146 /

Sąd zważył, co następuje.

Na podstawie art. 355 kpc postępowanie w sprawie podlega umorzeniu w zakresie przekraczającym żądanie 220.000 zł z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości położonej przy ul. (...) we W., objętej księgą wieczystą nr (...), wobec cofnięcia pozwu i zrzeczenia się przez powoda roszczenia.

W pozostałym zakresie powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód dochodzi od pozwanej zapłaty 220.000 zł z tytułu niespłaconego kredytu udzielonego pozwanej przez poprzednika prawnego powoda – (...) S.A. na mocy umowy nr (...) z dnia 12.12.2007 r. Obowiązany był wykazać, iż wskazanemu Bankowi przysługiwała wobec pozwanej wierzytelność znajdująca źródło w tejże umowie, oraz że nabył skutecznie tę wierzytelność.

Pozwana zakwestionowała umowę kredytu, powołując się na jej sprzeczność z przepisami prawa bankowego oraz zawarcie w treści tejże umowy postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ i nast. kc.

Uprawnione jest stanowisko pozwanej co do niedozwolonego charakteru postanowień umowy z dnia 12.12.2007 r. w zakresie odnoszącym się do indeksacji kredytów do waluty CHF, co skutkowało nieważnością tejże umowy. Pozwana, zamierzając dokonać zakupu lokalu mieszkalnego – za cenę 591.000 zł oraz przeprowadzić jego remont, złożyła

wniosek o udzielenie jej kredytu w kwocie 610.000 zł, a następnie zawarła z (...) S.A. umowę kredytu na kwotę 610.000 zł.

Pozwana zawarła z (...) S.A. umowę kredytu typu indeksowanego (waloryzowanego) do waluty CHF.

Stosownie do postanowień umowy kredytowej, wypłata kredytu miała być dokonana w złotych polskich przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości wypłaconej kwoty na CHF wg kursu kupna walut ustalanego przez (...) S.A. i obowiązującego w Banku w dniu uruchomienia kredytu. Stosowane do przeliczenia walut przy wypłacie kredytu kursy CHF ustalane były jednostronnie wg tabeli kursów obowiązującej w Banku.

Wysokość rat kapitałowo-odsetkowych była ustalana na podstawie wskazanej w harmonogramie spłat kwoty wyrażonej w CHF wyliczonej po wypłacie kredytu. Spłata tych rat również następowała w złotych polskich przy jednoczesnym przeliczeniu wysokości wpłaconej kwoty na CHF wg kursu sprzedaży walut ustalanego przez (...) S.A. i obowiązującego w Banku w dniu płatności kolejnej raty.

W ten sposób w chwili zawarcia umowy kwota kredytu będąca podstawą wyliczenia rat nie została ściśle oznaczona.

Umowa kredytu przewidywała przeliczenie sumy kredytu wyrażonej w PLN na sumę wyrażoną w CHF, ale nie wskazywała konkretnie i stanowczo, ile wynosi przeliczona suma w walucie indeksacji – CHF. W umowie zawarte było – mające wyłącznie orientacyjny charakter – przeliczenie sumy kredytu na walutę waloryzacji – ale dokonane według kursu z dnia 03.12.2007 r. Nie wiadomo, co oznacza ta data, być może odnosi się ona do dnia wydania decyzji kredytowej, na którą kredytobiorca nie ma żadnego wpływu.

Docelowa suma kredytu w CHF miała dopiero wynikać z harmonogramu spłat. Umowa została zawarta w dniu 12.12.2007 r., zaś wypłata kredytu nastąpiła w dniu 17.12.2007 r.

Jak wynika z umowy, uruchomienie kredytu miało nastąpić po spełnieniu szeregu warunków, przewidzianych w § 7 umowy. Warunki te mogły być spełnione przez kredytobiorcę dość szybko, nawet tego samego dnia, jeżeli chodzi o wpłatę prowizji, ustanowienie hipoteki, lub w ciągu kilku dni – podpisanie aktu notarialnego, ubezpieczenie nieruchomości i przelew praw z umowy ubezpieczenia na Bank. W chwili zawarcia umowy nie można było jednak jednoznacznie ustalić daty, w jakiej uruchomienie kredytu miało nastąpić.

Zupełnie nie wiadomo, dlaczego nie było możliwe dokonanie jednoznacznego i wiążącego przeliczenia PLN na CHF w dniu zawarcia umowy kredytu i według – uzgodnionego przez strony – kursu z tego dnia. Nic nie stało na przeszkodzie, aby w umowie kredytu dokonać przeliczenia waluty według określonego kursu, w szczególności średniego kursu NBP, albo jakiegokolwiek innego kursu – uzgodnionego z pozwaną. Tymczasem umowa kredytu pozostawiła Bankowi swobodę w zakresie wyrażenia w CHF kwoty kredytu oddanej do dyspozycji kredytobiorcy, a w konsekwencji wysokości rat spłaty kredytu. Zapis o przeliczeniu sumy kredytu na CHF według kursu z dnia uruchomienia kredytu jest zapisem pochodzącym od Banku.

W umowie kredytu nie został opisany mechanizm ustalania kursów kupna i sprzedaży CHF. Metoda kształtowania kursu nie została uzgodniona w ramach indywidualnej, jednostkowej umowy. Stosowane w umowie kredytu do przeliczenia walut przy wypłacie kredytu oraz przy spłacie kolejnych rat kursy CHF ustalane były w istocie jednostronnie wg tabeli kursów obowiązującej w (...)S.A.

Stosowanie w ogóle do jakichkolwiek przeliczeń kursu ustalanego przez Bank – bez jednoznacznego i pełnego przedstawienia w umowie kredytu metody wyliczania tego kursu poddającej się weryfikacji – może być traktowane jako niedozwolone postanowienie umowne, sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające interesy kredytobiorcy. Miernik waloryzacji stosowany do przeliczenia świadczenia pieniężnego winien mieć charakter obiektywny, niezależny od woli jednej ze stron. Natomiast mechanizm ustalania przez bank kursów waluty, pozostawiający bankowi swobodę, jest w sposób oczywisty sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy

konsumenta (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22.01.2016 r., I CSK 149/14, OSNC 2016/11/134; z dnia 13.12.2018 r., V CSK 559/17), inaczej mówiąc jest nieuczciwy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2019 r., II CSK 19/18).

Nie ma przy tym znaczenia, czy kursy były ustalane na podstawie danych transakcyjnych pozyskiwanych z rynków finansowych (przy użyciu systemu B., R., T., itp.) czy też w inny sposób, jeżeli sposób ten nie został indywidualnie uzgodniony na potrzeby konkretnej transakcji. Nie ma też znaczenia, że kursy ustalane są według takich samych czy podobnych reguł przez wszystkie banki komercyjne.

Ponadto, zastosowanie innego kursu dla przeliczenia kredytu uruchamianego – kursu kupna oraz innego kursu dla przeliczenia kredytu spłacanego – kursu sprzedaży prowadzi do uzyskania przez bank dodatkowej korzyści finansowej wynikłej z różnicy między tymi kursami. Na tym polega istota tzw. spreadu walutowego.

W umowie nr (...) wskazana orientacyjnie kwota kredytu po indeksacji – według kursu z dnia 03.12.2007 r. – wynosiła 285.153,32 CHF (§ 1 ust. 3A). Kwota wyliczona po wypłacie kredytu – według kursu z dnia 17.12.2006 r. – wynosiła 285.567,16 CHF. Zobowiązanie pozwanej w ciągu 2 tygodni wzrosło o ok. 414 CHF.

Zakładając przeliczenie walut PLN/CHF wg średniego kursu NBP, zobowiązanie pozwanej wyniosłoby:

- według kursu z dnia 03.12.2007 r. – $610.000 \text{ zł} : 2,1903 = 278.500,66 \text{ CHF}$,

- według kursu z dnia 12.12.2007 r. – $610.000 \text{ zł} : 2,1525 = 283.391,40 \text{ CHF}$,

- według kursu z dnia 17.12.2007 r. – $610.000 \text{ zł} : 2,1837 = 279.342,40 \text{ CHF}$,

czyli każdorazowo byłoby niższe niż to naliczone przez (...) S.A. Stosując swój kurs kupna (niższy od kursu średniego NBP) Bank spowodował zwiększenie zobowiązania kredytobiorcy wyrażonego w walucie waloryzacji.

Zastosowanie różnego kursu w zależności od tego, czy przeliczenie dotyczy wypłaconego kredytu czy też wysokości raty w dniu przewidzianym w harmonogramie, należy uznać za naruszające interes konsumenta w sposób rażący, a niezależnie od tego za postanowienie umowne dotknięte sprzecznością z zasadami współżycia społecznego na zasadach ogólnych, a w konsekwencji nieważnością w rozumieniu art. 58 § 2 kc. Na potrzeby indeksacji kredytu do waluty obcej należało przyjąć kurs ustalany według tej samej jednolitej metody – albo każdorazowo kurs kupna, albo każdorazowo kurs sprzedaży albo jakąś postać kursu uśrednionego lub kursu niezależnego od stron umowy, np. kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski. Rozbieżność stosowanych kursów stanowi korzyść wyłącznie dla banku udzielającego kredytu, a nie dla kredytobiorcy będącego konsumentem. Sytuacje tego rodzaju legły zresztą u podstaw dokonania nowelizacji prawa bankowego ustawą tzw. antyspreadową z dnia 26.07.2011 r.

Wadliwe klauzule przeliczeniowe podlegają pominięciu – art. 385¹ § 1 i 2 kc. Jeżeli jednak dotyczą głównych świadczeń stron, umowa bez uwzględnienia tychże klauzul nie może być w ogóle wykonywana, co z kolei oznacza, iż jest ona nieważna na podstawie art. 58 § 1 kc. W aktualnym orzecznictwie sądowym przyjmowane jest stanowisko, iż klauzula indeksacyjna dotyczy głównego świadczenia stron umowy kredytu w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2019 r., V CSK 382/18).

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Skoro w samej umowie kredytu nie została wiążąco wskazana suma kredytu w CHF, będąca podstawą wyliczenia rat, czyli umowa kredytu pozostawiała bankowi swobodę w zakresie wyrażenia w CHF kwoty kredytu oddanej do dyspozycji kredytobiorcy, a w konsekwencji wysokości rat spłaty kredytu, to znaczy że umowa ta wadliwie określała zobowiązanie kredytobiorcy do zwrotu otrzymanej sumy, a przez to nie zawierała prawidłowo oznaczonych wszystkich

niezbędnych elementów umowy kredytu przewidzianych w art. 69 ust. 1 prawa bankowego. To zaś uzasadnia stwierdzenie nieważności tej umowy.

Powód nie wykazał, aby treść umowy kredytu została indywidualnie uzgodniona z pozwaną, przeciwnie można bez żadnych wątpliwości założyć, że treść umowy w zakresie kwestionowanych postanowień indeksacyjnych stanowi wzorzec opracowany przez Bank. Z zeznań pozwanej wynika, że kwestia zasad indeksacji kredytu, kursów walutowych, spreadu, itp. nie była przedmiotem negocjacji między stronami. Powód nie wykazał, aby przed podpisaniem umowy Bank przedstawił (przesłał) pozwanej projekt umowy w celu akceptacji i dokonania ewentualnych zmian. Pozwana zeznała, iż nie otrzymała projektu umowy przed wizytą w Banku w celu jej podpisania.

Co do zasady przeliczenie kredytu wyrażonego nominalnie w złotych polskich według oznaczonego kursu waluty obcej należy uznać za dopuszczalne i zgodne z ustawą. Według art. 358¹ § 2 kc strony umowy, w szczególności umowy kredytu, mogą zastrzec, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innego miernika wartości (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25.03.2011 r., IV CSK 377/10; z dnia 18.05.2016 r., V CSK 88/16; z dnia 08.12.2006 r., V CSK 339/06). Tenże miernik może być rozumiany jako wskaźnik w ogóle mający inny charakter albo jako waluta obca w stosunku do waluty zobowiązania – skoro ustawodawca dopuszcza miernik waloryzacji inny niż pieniądź, to znaczy, że dopuszcza także inny pieniądź (walutę) niż pieniądź polski (waluta polska). Świadczenie pieniężne może zatem zostać zwaloryzowane według przewidzianego w umowie kryterium – przeciętnego wynagrodzenia, stopy inflacji, kursu złota, średniej ceny zboża albo jakichkolwiek innego wskaźnika gospodarczego, a także przeliczenie świadczenia pieniężnego wyrażonego nominalnie w złotych polskich może nastąpić według kursu innej waluty. Indeksacja kredytu do waluty obcej jest postacią takiej właśnie waloryzacji umownej. Waloryzacja świadczenia pieniężnego zmierza do urealnienia jego wartości poprzez odwołanie do obiektywnych, niezależnych od stron transakcji kryteriów. Także w przypadku umów kredytu takie urealnienie może znaleźć zastosowanie. Waloryzacja kwoty nominalnej kredytu jest niezależna od ustaleń dotyczących odsetek umownych (kapitałowych), które w przypadku umowy kredytu stanowią wynagrodzenie banku za wykorzystanie przez kredytobiorcę udostępnionych mu środków pieniężnych, w przeciwieństwie do odsetek za opóźnienie pełniących właśnie funkcję waloryzacyjną obok funkcji represyjnej.

Regulacje dotyczące kredytu denominowanego lub indeksowanego do waluty obcej zostały wprowadzone do art. 69 ust. 2 pkt 4a i ust. 3 pr. bank. z dniem 26.08.2011 r. na mocy ustawy z dnia 26.07.2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe i niektórych innych ustaw (tzw. ustawy antyspreadowej). Nie oznacza to jednak, iż przed tą datą zawarcie umowy kredytu tego rodzaju było niedopuszczalne. Przeciwnie, możliwość zawarcia umowy kredytu zawierającej tego rodzaju postanowienia mieściła się w ramach ogólnej swobody kontaktowania przewidzianej w art. 353¹ kc (por wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 29.04.2015 r., V CSK 445/14; z dnia 22.01.2016 r., I CSK 1049/14).

Jednakże prawidłowa, dopuszczalna i zgodna z prawem waloryzacja świadczenia wymagałaby jednoznacznego, precyzyjnego oznaczenia miernika waloryzacji przewidzianego w treści umowy. Oznacza to, że przeliczenie sumy kredytu w PLN na CHF musiałyby zostać dokonane od razu, według uzgodnionego przez strony kursu, nie zaś odroczone w czasie na dzień nieznan w chwili zawarcia umowy i pozostawione swobodzie Banku.

Klauzule przeliczeniowe zawarte w kwestionowanej umowie są tożsame z klauzulami uznanymi za niedozwolone i wpisanymi do rejestru takich klauzul pod poz. 3178 i 3179 na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 14.12.2010 r., XVII Amc 426/09, oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21.10.2011 r., VI ACa 420/11. Jeżeli przedsiębiorca zmienia jedynie kosmetycznie treść postanowienia, ale sens i treść normatywna postanowienia pozostaje taka sama, to postanowienie zmienione jedynie kosmetycznie nadal pozostaje klauzulą niedozwoloną (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20.11.2015 r., III CZP 17/15). To samo należy odnieść do zastosowania tożsamej klauzuli przez innego przedsiębiorcę we wzorze tego samego typu umowy (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13.07.2006 r., III SZP 3/06).

Nieważność umów kredytu indeksowanego do CHF d. (...) S.A. (mPlan, MultiPlan, itp.) została stwierdzona w sprawach zakończonych wyrokami:

- Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z dnia 18.11.2020 r., I ACa 342/20; z dnia 26.10.2020 r., I ACa 215/20; z dnia 22.10.2020 r., I ACa 709/19; z dnia 24.09.2020 r., V ACa 505/19; z dnia 04.09.2020 r., VI ACa 44/19; z dnia 23.07.2020 r., I ACa 616/18; z dnia 10.07.2020 r., V ACa 386/19; z dnia 08.07.2020 r., I ACa 397/19; z dnia 08.07.2020 r., I ACa 52/18; z dnia 25.06.2020 r., I ACa 286/18; z dnia 16.06.2020 r., I ACa 540/19; z dnia 28.05.2020 r., I ACa 397/18; z dnia 02.03.2020 r., I ACa 199/18; z dnia 18.02.2020 r., I ACa 565/18; z dnia 29.01.2020 r., I ACa 67/19; z dnia 28.01.2020 r., I ACa 104/19; z dnia 23.01.2020 r., I ACa 473/18; z dnia 30.12.2019 r., I ACa 598/18; z dnia 18.12.2019 r., I ACa 86/19; z dnia 04.12.2019 r., I ACa 442/18; z dnia 27.11.2019 r., V ACa 752/18; z dnia 08.11.2019 r., I ACa 202/19; z dnia 23.10.2019 r., V ACa 567/18;

- Sądu Apelacyjnego w Łodzi: z dnia 10.08.2020 r., I ACa 1276/18; z dnia 09.03.2020 r., I ACa 80/19; z dnia 16.12.2019 r., I ACa 952/18; z dnia 22.10.2019 r., I ACa 1047/18.

Z kolei pominięcie klauzul przeliczeniowych (tzw. odfrankowanie) zostało dokonane w sprawach zakończonych wyrokami:

- Sądu Apelacyjnego w Warszawie: z dnia 28.10.2020 r., V ACa 416/20; z dnia 25.08.2020 r., V ACa 733/19; z dnia 24.06.2020 r., V ACa 442/19;

- Sądu Apelacyjnego w Łodzi: z dnia 22.10.2020 r., I ACa 1030/18; z dnia 24.07.2020 r., I ACa 1166/18; z dnia 10.07.2020 r., I ACa 1027/18; z dnia 22.01.2020 r., I ACa 1409/18.

Widać zatem, że dominujące w aktualnym orzecznictwie sądowym jest stanowisko wskazujące na nieważność umów kredytowych tożsamych lub zbliżonych do umowy zawartej przez pozwaną.

Reasumując powyższe, usprawiedliwione jest stanowisko pozwanej co do nieważności umowy kredytu nr (...). To zaś oznacza brak podstaw do dochodzenia przez powoda roszczenia objętego pozwem wniesionym w tej sprawie. Roszczenie to opiera się bowiem na założeniu wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia go w stan natychmiastowej wymagalności, która to sytuacja w przypadku nieważności umowy kredytu nie może zaistnieć.

Niezasadnie powód zarzucił, jakoby badanie ważności umowy kredytu było dopuszczalne jedynie w sprawie pomiędzy pozwaną a bankiem kredytującym. Taka sytuacja zachodziłaby w przypadku wystąpienia przez pozwaną z powództwem z art. 189 kpc o ustalenie nieważności umowy kredytu, gdyż wówczas należałoby pozwać pierwotnego kontrahenta bądź jego następcę prawnego pod tytułem ogólnym. Natomiast zarzut nieważności umowy lub nieskuteczności jej poszczególnych postanowień może zostać podniesiony także w ramach obrony przed żądaniem zapłaty zgłoszonym przez nabywcę wierzytelności (następcę pod tytułem szczególnym). Nie można nabyć i dochodzić wierzytelności, która ze względu na nieważność jej źródła, nie przysługiwała zbywcy.

W przypadku nieważności umowy kredytu świadczenia spełnione przez jej strony stają się świadczeniami nienależnymi w rozumieniu art. 410 § 1 i 2 kc i podlegają zwrotowi. Bank może domagać się zwrotu sumy wypłaconej tytułem kredytu, kredytobiorca zaś zwrotu sumy przekazanej bankowi tytułem spłaty rat kapitałowo-odsetkowych. O ile w relacji pomiędzy (...) S.A. a pozwaną różnica podstawy zwrotu sumy wypłaconej tytułem kredytu nie miałaby decydującego znaczenia, o tyle w przypadku powoda jako nabywcy wierzytelności różnica ta jest zasadnicza. Przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.10.2016 r. były wierzytelności z tytułu kredytów hipotecznych. Bankowi wobec pozwanej przysługiwałoby natomiast roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego, będącego szczególną postacią roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia. Takiego roszczenia powód nie nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności. Bankowi udzielającemu kredytu przysługuje roszczenie o zwrot sumy wypłaconej w miejsce roszczenia o spłatę kredytu, które to roszczenie nie mogło przejść na nabywcę wierzytelności. Umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 27.10.2016 r. została zawarta w celu przeniesienia wymagalnych wierzytelności o spłatę kredytu, a nie w celu przeniesienia wierzytelności o zwrot świadczenia

nienależnego, spełnionego w wykonaniu nieważnej umowy. To samo należy odnieść do zabezpieczenia hipotecznego ujawnionego w księdze wieczystej nr (...). Wpisana tamże hipoteka kaucyjna w kwocie 915.000 zł miała stanowić zabezpieczenie spłaty kredytu, a nie spłaty jakiegokolwiek należności pieniężnej na rzecz Banku, w tym także wierzytelności o zwrot sumy wypłaconej kredytobiorcy w wykonaniu nieważnej umowy kredytu.

Powodowi nie przysługuje zatem legitymacja czynna do dochodzenia od pozwanej należności w kwocie 220.000 zł mającej znajdować swe źródło w umowie kredytu nr (...) z dnia 12.12.2007 r.

Sąd oddalił zatem powództwo o zapłatę wskazanej kwoty z ograniczeniem zaspokojenia do nieruchomości objętej KW nr (...).

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o przesłuchanie świadka M. B. (2), uznając tenże dowód za spóźniony, albowiem pozwana mogła go zgłosić w sprzeciwie od nakazu zapłaty albo piśmie z dnia 19.03.2018 r.

Sąd pominął także wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, albowiem wobec zarzutu nieważności umowy kredytu zbędne było dokonywanie rozliczenia tej umowy, natomiast w przeciwnym wypadku – wobec wypłaty kredytu w kwocie 610.000 zł i dokonaniu przez pozwaną spłaty w kwocie łącznej 158.107,48 zł oraz dodatkowo wypłaty odszkodowania przez (...) S.A. w kwocie 119.659,89 zł do spłaty pozostałby kapitał kredytu co najmniej w wysokości 220.000 zł.

Na podstawie art. 98 kpc pozwanej jako wygrywającej sprawę przysługuje zwrot kosztów procesu obejmujących wynagrodzenie pełnomocnika ustalone zgodnie z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – 10.800 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji wyroku.